

РЕШЕНИЕ

№ 1925

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3216** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Й. П. Й., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 3, ап. 25, срещу Ревизионен акт № Р-22220218008312-091-001 / 06. 11. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 238 / 13. 02. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разносните по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки, като представя допълнително писмени документи.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220218008312-020-001 / 31. 12. 2018 г., изменена със ЗВР № Р-22220218008312-020-002 / 10. 04. 2019 г., издадени от С. К. – на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-803 / 07. 06. 2017 г. на директора на ТД на НАП

С./, е възложено извършването на ревизия на Й. П. Й., ЕГН [ЕГН] от [населено място], за определяне на задълженията на физическото лице по ЗДДФЛ за периода 01. 01. 2012 г. – 31. 12. 2015 г. Ревизията е следвало да завърши до 11. 06. 2019 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22220218008312-092-001 от 29. 08. 2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК са постъпили писмени възражения с доказателства. Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22220218008312-091-001 / 06. 11. 2018 г., издаден от Д. Т. – ръководител на ревизията и С. К. – органа възложил ревизията, връчен на електронен адрес на лицето на 26. 11. 2019 г.

С жалба вх. № 94-Й-108 / 11. 12. 2019 г., депозирана чрез пощенски оператор на 10. 12. 2019 г. (стр. 88), е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 238 / 13. 02. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, издадения РА е потвърден. Решението е връчено на електронен адрес на лицето на 17. 02. 2020 г.

С жалба вх. № 53-04-209 / 02. 03. 2020 г., РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № Р-22220218008312-091-001 / 06. 11. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., на жалбоподателя Й. Й., са установени задължения за довносяне по ЗДДФЛ в общ размер на 31 652, 92 лв. за 2012 г., 2013г. и 2015 г. и лихви за забава в общ размер на 12 902,09 лв. С Решение № 238 / 14. 03. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, жалбата на Й. относно 2014 г. е оставена без разглеждане, тъй като за този период не са установени задължения, за 2012 г. РА е потвърден, но е указано, че установените задължения в размер на 4 265,77 лв. главница и лихви в размер на 2 824,03 лв., не подлежи на принудително изпълнение, поради изтекла погасителна давност. Решаващият орган е потвърдил установените с РА задължения в общ размер на 27 387, 15 лв., от които за 2013 г. – 1480 лв. и за 2015 г. – 25 907,15 лв., както и лихви в размер на 10 078,06 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото, са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата (изцяло бланкетна), че констатациите в издадения РА са напълно необосновани. Видно е, че от страна на органите е извършен подробен анализ на приходите и разходите на лицето.

По делото не се спори по отношение на получените и декларирани доходи на лицето, както и по включените в паричния поток разходи за домакинство и заплатените от лицето консумативи.

Спорът по делото относно установените задължения касае началното салдо и получените суми от А. s.r.o.

Представена е декларация от Й. за налични парични средства в брой към 01.01.2012 г., в размер на 400 000 лв., като произходът на средствата са от спестявания и доходи, получени в Република Ч., за периода 1982 г. – 1993 г. като търговски представител на Б. в посолството на България в Република Ч., от 1993 г. – 2011 г. служител на [фирма].

В хода на ревизионното производство е установено, че за периода от 01.01.2000 г. до 31.08.2004 г. лицето е назначено по трудови правоотношения в дружеството [фирма], като получените доходи за периода са в общ размер на 32 243,80 лв.

Установено е, че с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №14/22.04.2010 г., Й. Р. А. продава на Й. П. Й. и Г. В. Й. апартамент №25 с площ 63,66 кв. м., находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. за сумата от 63 000 евро, която е изплатена на продавача при подписване на нотариалния акт.

От ревизираното лице е представено копие на Нотариален протокол №160/2006, съставен в нотариална кантора в Х. на 08.06.2006 г., с който дружеството А. S.R.O., представлявано от Й. П. Й., прехвърлител и Й. П. Й. – приобретател, сключват договор за покупко-продажба на недвижим имот – апартамент №2170/28 в блок №2170, върху парцел №3548, част от [община], [населено място], за договорена цена в размер на 1 850 000,00 чешки крони /142 450 лв./.

Установено е, че общо направените разходи за покупка на недвижими имоти през изследваните периоди възлизат на сума в размер на 265 667,29 лв. Закупените недвижими имоти са били в режим на съпругеска имуществена общност, поради което е прието, че Й. е заплатил ½ от стойността на имотите, а именно сума в размер на 132 833,65 лв.

От страна на ревизиращия екип са взети предвид доходите на лицето получени като търговски директор в А. S.R.O., които са за 2012 г. в размер на 216 126,00 крони/16 464,02 лв./; за 2013 г. е в размер на 216 143,00 крони /15 454,22 лв./; за 2014 г. е в размер на 90 116,00 крони /6 496,57 лв./.

Съгласно представените банкови извлечения от сметка № [банкова сметка] в чешки крони, открита в „К. Банка“ - Р. Ч. е установено, че общо постъпленията от пенсии по цитираната банкова сметка са в размер на 31 506,00 крони /2 425,96 лв./, плащанията на данъци са в размер на 790,00 крони /60,83 лв./, плащания на др. разходи са в размер на 11 726,00 крони /902,90 лв./.

Посочените суми са взети предвид при съпоставката на доходите и разходите на лицето за 2014 г.

Приложена е също така Декларация от Ю. Й. М. /дъщеря на ревизираното лице/, подписана от нея в качеството на управител и представляващ А. S.R.O., с която е декларирано, че управляваното от нея дружество е изплатило на Й. П. Й. по 35_000,00 лв. за всяка година от 2012 г. до 2015 г.

Установено е, че по банкова сметка с IBAN [банкова сметка] от дружеството А. S.R.O. през 2013 г. са получени суми в общ размер на 10 514,50 щ. д. /15 561,46 лв., по банкова сметка с IBAN [банкова сметка] за 2014 г. са получени суми в общ размер на 5 500,00 евро. /10 770,65 лв./, а за 2015 г. са получени суми в общ размер на 1000 евро /1 955,83 лв./.

Ревизиращият екип е счел, че претендираната от лицето парична сума в брой към началото на периода /400 000 лв./ не е документално доказано. За целите на съпоставката на притежаваното имущество и направените разходи с получените доходи за налични парични средства в брой /към 01.01.2012 г./ е приета сумата в размер на 5 000 лв.

Установено е, че с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №134/25.06.2012 г., [фирма], продава на Й. П. Й. и Г. В. Й. апартамент №7 с площ 89.92 кв. м., мазе №21 с площ 3.10 кв. м и гараж №39 с площ от 23.12 кв.м, находящи се в [населено място], местност „Лагера“, за сумата от 125 226 лв., която е изплатена на продавача при подписване на нотариалния акт по банков път. В случая е прието, че Й. е заплатил $\frac{1}{2}$ от стойността на имота по НА, а именно сума в размер на 62 613 лв., която е намерила отражение при съпоставката между притежаваното имущество и направените разходи с получените доходи на лицето.

Съгласно НА за покупко-продажба на недвижим имот №190/17.08.2015 г., [фирма], продава на Й. П. Й. и Г. В. Й., следните недвижими имоти: - поземлен имот, парцел - 15, площ по док. - 518.000 кв. м., [населено място], [улица] и сграда парцел - 15, площ по док. - 117.00 кв. м., [населено място], [улица], Жилищна сграда идентификатор 68134.1939.1217.1. Съгласно цитирания нотариален акт продажната цена на имота е в общ размер на 280 000 евро без ДДС.

Извършените от Й. разходи за придобиване на недвижимо имущество в размер на 553 606,83 лв. са намерили отражение при извършване на съпоставката между притежаваното имущество и направените разходи с получените доходи на лицето. От страна на жалбоподателя е представен договор за паричен заем от 17.08.2015 г., според който Й. А. М., в качеството си на заемодател, предоставя на Й. П. Й. в качеството му на заемател, сума в размер на 248 145,26 лв., която е преведена изцяло на 17.08.2015 г. по банкова сметка в Д. Б. АД на ревизираното лице. Установено е, че за периода на предоставяне на заема Й. А. М. разполага с необходимите парични средства, позволяващи му да предостави горесцитирания паричен заем.

Представен е и Договор за паричен заем от 10.08.2015 г., съгласно който Е. И. Е., в качеството си на заемодател, предоставя на жалбоподателя, сума в размер на 54 763,24 лв. За периода на предоставяне на заема на Е. И. Е. е разполагала с необходимите парични средства, позволяващи му да предостави горесцитирания паричен заем.

В резултат на анализа е установено, че за 2012 г. е налице несъответствие между стойността на имуществото на задълженото лице и направените от него разходи и декларираните/получени доходи в размер на 42 657,72 лв. Прието е, че е налице хипотезата на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК - декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирувания период, като е определен данък за 2012 г. в размер на 4 265,77 лв.

В тази част макар и РА да е потвърден, е посочено, че установените суми не подлежат на принудително събиране, като подадената жалба пред съда, касае само установените задължения за 2013 г. и 2015 г.

В направената съпоставка между притежаваните имущества и направените разходи с получените доходи на лицето за годините е установено, че не е налице превишение на направените от Й. Й. разходи с получените доходи за 2013 г. и 2015 г., но е установено, че ревизираното лице е извършвало вноски на каса по собствените си банкови сметки.

В тази връзка е изготвено допълнително Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, с което е изискана информация, относно внесените на каса суми:

- на 14.02.2013 г. по сметка с IBAN [банкова сметка] в [фирма] сумата в размер на 10

000,00 щатски долара /14 800 лв./;

- на 17.08.2015 г. по сметка №6794008 в [фирма] сумата в размер на 62 432 лв.;

- на 17.08.2015 г. по сметка IBAN BG12PIRB 8033 4605 4065 63 в [фирма] сумата в размер на 44 000 лв.;

- на 17.08.2015 г. по сметка IBAN BG65PIRB 8033 4605 4065 79 в [фирма] сумата в размер на 88 000,00 щатски долара /152 639,52 лв./.

От страна на ревизираното лице е представена декларация, в която е посочено, че средствата са спестявания от доходи, получени в Република Ч..

Доколкото ревизираното лице не е удостоверило произхода на внесените по цитираните разплащателни сметки суми, предвид което ревизиращият екип е приел, че същите представляват доходи от други източници на основание чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ, облагаемият доход е брутна сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на ЗКПО.

Органите по приходите са приели, че този доход е с неустановен източник и попада в хипотезата на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ /други доходи/, за което следва да бъде начислен данък със ставка от 10%.

Предвид на което, независимо, че няма превишение на разходите над приходите, за внесените суми по разплащателните сметки за 2013 г. в размер на 14 800 лв. е определен данък в размер на 1 480 лв., а за 2015 г. внесените средства в общ размер на 259 071,52 лв. е определен данък в размер на 25 907,15 лв., като за невнесените в срок суми е определена лихва за забава.

Жалбоподателят оспорва РА, като сочи, че неправомерно ревизиращият екип не са приели декларацията от управителя на А. S.R.O., само защото липсвал печат на дружеството. Посочва, че сумите от 35 000 лв. за всяка година, не са постъпили по банковите му сметки, предвид факта, че същите са предавани в брой. Жалбоподателят посочва, че органите по приходите не са извършили справка за получените суми от лицето за периода 1982 г. – 1993 г. от Б. в посолството на Република България в Република Ч..

Съдът намира издадения РА, в оспорената част, за правилен и законосъобразен.

Видно е, че от страна на ревизиращия екип е извършен подробен анализ на всички разходи и приходи на ревизираното лице, които са залегнали в паричния му поток за съответните години.

В случая неоснователно жалбоподателят сочи, че е имал налични средства в началото на 2012 г. в размер на 400 000 лв., тъй като няма доказателства за това.

Видно е, че в първоначално представената от Й. декларация от 25. 01. 2019 г. (стр. 175 от административната преписка), същия изрично сочи, че няма спомен за притежавани от него парични средства в брой, към началото на ревизирания период. Едва впоследствие с декларация от 12. 02. 2019 г. (стр. 178 от административната преписка), жалбоподателят си „спомня“, че притежаваните от него парични средства в брой в началото на 2012 г. са 400 000 лв.

Предвид липсата на представени доказателства за налични суми в брой (тези от банковите сметки са залегнали в паричния поток), правилно с оглед житейската логика, е прието, че лицето е разполагало с налична сума в размер на 5 000 лв.

В тази връзка следва да се отбележи, че с решението на директора на Дирекция

„ОДОП“ е потвърден издадения РА с установения резултат за 2012 г., 2013 г. и 2015 г., което означава, че са потвърдени и констатациите относно разполагаемото начално салдо, но само е указано задълженията за 2012 г., да не се събират принудително (може да се платят доброволно), поради изтекла погасителна давност. В същото време, по отношение на установените задължения за 2012 г. няма подадена жалба (изрично се сочи, че РА се оспорва само в частта на установените задължения за 2013 г. и 2015 г.), поради което издадения РА, в тази си част е влязъл в сила, като са относими мотивите относно началното салдо.

Видно е, че пред настоящата инстанция отново не са представени никакви доказателства относно различно начално салдо, като няма и доказателства за получените суми от лицето за периода 1982 г. – 1993 г. от Б. в посолството на Република България в Република Ч., във връзка с доводите изложени в жалбата.

Следва да се отбележи, че производството по настоящото дело неколкократно се отлага единствено да се даде възможност на жалбоподателя да представи доказателства във връзка с получени суми от Ч., но въпреки дадените възможности такива доказателства не се представиха. В тази връзка следва да се отбележи, че искането на лицето е за снабдяване с доказателства от Чешкия осигурителен институт, което обаче дори да представи някакви документи, не биха променили настоящите изводи. Видно е, че при определянето на доходите на лицето, са взети предвид и посочените от самия жалбоподателя размер на пенсиите получени от Ч. (който размер се базира именно на получените доходи в тази страна), като в случай, че лицето е имало по-високи доходи, то и размера на пенсията му оттам би бил по-висок. Видно е, че самото лице е представило (стр. 198 от адм. преписка) Решение на Чешката служба за социално осигуряване от 08. 06. 2010 г., малко преди ревизирия период, с което решение е актуализиран размера на получаваната от Й. пенсия. Видно е, че информация за получените пенсии от Ч. е предоставена на Националния осигурителен институт, като няма данни за друг размер на пенсията, съответно за друг осигурителен доход, освен признатия вече на лицето.

Видно е също така, че за доходите, за които е представена декларация за доходите от дейност като наето лице в Ч., същите са признати от страна на ревизирия екип и съответните суми в лева, са включени в паричните потоци, които са за 2012 г. в размер на 216 126,00 крони/16 464,02 лв./; за 2013 г. е в размер на 216 143,00 крони /15 454,22 лв./; за 2014 г. е в размер на 90 116,00 крони /6 496,57 лв./.

В същото време, съдът намира за недоказани твърденията на жалбоподателя, че е получавал суми в размер на 35 000 лв. за всяка от годините - 2012 г., 2013 г., 2014 г., и 2015 г. от А. S.R.O., които не били отчетени от ревизирия екип.

Действително по делото е налице (стр. 285 от адм. преписка) декларация от Ю. Й. М. /дъщеря на жалбоподателя/, в качеството ѝ на управител на А. S.R.O., в която сочи, че за всяка от годините 2012 г. – 2015 г. включително, представляваното от нея дружество е изплащало сумата от 35 000 лв. на Й. Й..

В случая обаче, така представената декларация, не доказва изплащането на посочените суми, като същата не е съпроводена от никакви документи.

Доколкото се твърди плащане от юридическо лице, това плащане следва да е документално обосновано. Видно е, че няма никакви договори, разписки, банкови извлечения или сметки за изплатени суми, за да може от своя страна дружеството да отрази тези плащания в своето счетоводство. Липсват извлечения от сметки, в които да са отразени тези плащания, както и данни, че сумите са обложени в данъци, както

се сочи в декларацията.

Самата декларация, е частен свидетелстващ документ. Формалната доказателствена сила на документа се отнася единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Тя не обхваща други данни, за които документът свидетелства. По-специално, тя не обхваща датата на съставяне на документа, така, както е посочено в самия него, както и посочените в него обстоятелства. Частният свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато издателят му удостоверява неизгодни за себе си факти.

В тази връзка, доколкото се твърди, че сумите са предоставени в брой, основателни са доводите изложени от решаващия орган, че Законът за ограничаване на плащанията в брой разпорежда предоставянето/получаването в заем на суми, равни или надвишаващи 10 000 лв., да се извършва по банков път.

В случая не са представени никакви други доказателства за действителното получаване на сумата, както и къде е станало това, предвид факта, че дружеството е със седалище в Ч..

В тази връзка следва да се отбележи, че по повод декларираните от жалбоподателя получени в заем суми в размер на около 300 000 лв. през 2015 г. от Й. М. и Е. Е., на лицата е извършена насрещна проверка и прието, че същите могат да предоставят заемните суми, поради което същите са отразени в паричния поток на жалбоподателя. Доколкото обаче не са представени никакви доказателства, във връзка с предаването на сумите от дружеството, правилно същите не са зачетени от данъчните органи.

В хода на настоящото производство е изслушано и прието заключение по изготвена съдебно – счетоводна експертиза, което съдът макар и да счита за компетентно изготвено не кредитира, тъй като същото е правило изчисленията, в случай, че се уважат възраженията на жалбоподателя, които съдът по изложените по-горе съображения, не приема.

Действително вещото лице, сочи, че за 2013 г. и 2015 г. приходите надвишават разходите, поради което няма основание за определяне на данък, но превишението на приходите над разходите е признато от страна на данъчната администрация, като всъщност предмет на облагането и спора е всъщност неустановения произход на средства, с които лицето е захранило банковите си сметки в съответните години.

От друга страна, за да посочи вещото лице превишение на приходите над разходите, същото е включило в паричния поток и сумата от 14 000 лв. за 2013 г. и вноските в общ размер на 259 071,52 лв. направени на каса в банки през 2015 г.

Доколкото обаче жалбоподателят не е представил доказателства, с които да удостовери произхода на сумите, които ревизираното лице само е внесло по банковите си сметки, същите следва да се квалифицират като други доходи по смисъла на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ.

Видно е, че при извършен подробен анализ на приходите и разходите на жалбоподателя, не са представени доказателства, от които да се установи произхода на тези средства или възможността ревизираното лице да ги спести, поради което правилно е прието, че същите са от други източници, които не са изрично посочени в ЗДДФЛ и не са обложени с окончателни данъци поради което правилно такива са начислени с оспорения РА.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта, че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА

също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Само за пълнота следва да се отбележи, че с писмените бележки на жалбоподателя, са представени нови писмени доказателства, които не са били приети като такива по настоящото дело. Прави се искане за отмяна на хода по същество и тяхното приемане като доказателства по делото. Съдът намира така направеното искане за неоснователно. Видно е, че за представянето на същите тези доказателства, делото е отлагано на няколко пъти, като е давана възможност на страната да ги представи, но това не стана в рамките на процеса. В същото време, съдът не може да сподели доводите на жалбоподателя, че се е снабдил с тях едва след приключване на производството по делото. Видно от съпроводителното писмо, същото е изпратено от Ч. на 01. 02. 2021 г., така че в рамките на 40 дни до заседанието очевидно е трябвало да пристигнат, поради което е налице опит за шиканиране на процеса от страна на жалбоподателя. От друга страна, макар и да не са приети, като доказателства по делото, тези документи едва ли биха променили изводите на съда, тъй като, както е отбелязано в настоящото решение, няма спор за получените суми като пенсия от жалбоподателя от Ч., тъй като същата се базира на официално признатия му осигурителен стаж. В същото време, както също се отбеляза, жалбоподателят не е оспорил издадения РА по отношение на установените задължения за 2012 г., което включва и възприетото от данъчните органи начално салдо, поради което са неоснователни доводите, че тези нови документи променяли данните за разполагаемата сума.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна. При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Й. П. Й., ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22220218008312-091-001 / 06. 11. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 238 / 13. 02. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, в частта, в която са установени задължения по ЗДДФЛ за 2013 г. и 2015 г. в общ размер на 27 387, 15 лв., както и лихви в размер на 10 078,06 лв.

ОСЪЖДА Й. П. Й. от [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 3, ап. 25, ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”- С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1654 (хиляда шестстотин петдесет и четири) лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на процесуалния представител на жалбоподателя за отмяна на хода по същество и възобновяване производството по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: